

Prelaadi kiri (24. september 2017)

„Mida te otsite?“, küsib Issand noortelt. Te peaksite aitama neil kasvada tugeva ja terve südamega, nii et nad kuuleksid Jumalat neist igaühele ütlemas: „tulge ja vaadake!”

01.10.2017

Armsad, hoidku Jeesus minu poegi ja tütreid!

Pärast viimaseid kuid, mil mul oli rõõm teist paljudega kohtuda, kirjutan ma teile nüüd oma mõtetest

seoses tuleva piiskoppide Sinodiga, mis toimub Roomas täpselt aasta pärast. Sinodi teemaks saab olema: „Noored, usk ja kutsumuse äratundmine.” Nagu te teate, oli apostellik töö noortega oluliseks teemaks viimasel Üldkongressil.^[1] Selle kirjaga soovin teid kõiki innustada mõtlema selle üle – liigselt detailidesse laskumata – kuidas me saame tugevdada seda meie kristliku kutsumuse esmaaspekti.

„Mida te otsite?”, küsis Issand Johanneselt ja Andreaselt, kui need Talle esimest korda liginesid (Jh 1:38). Noorus on otsimise aeg; see on eluperiood mil kerkib esile küsimus: „Kes sa tahad olla?”. Kristlase jaoks tähendab see ka: „Kes ma olen *kutsutud* olema?” See on küsimus kutsumusest, sellest, kuidas vastata Jumala armastusele. „Ja teie, armsad noored, – kirjutas paavst Franciscus kaks aastat tagasi – kas te olete kunagi tundnud endal seda lõputu

armastuse pilku, mis vaatab kaugemale su pattudest, piiratusest ja läbikukkumistest, ja mis jätkuvalt usaldab sind ja vaatab sinu elule lootusega? Kas mõistad kui hinnaline sa oled Jumala jaoks, kes on andnud armastusest sulle kõik?”[2]

Täna on palju takistusi, vahel on need üsnagi keerulised, mis ei lase meil kogeda seda isikliku kohtumist Jumala armastusega. Aga on ka lootuse märke. „Pole tõsi, – ütles Benediktus XVI – et noored mõtlevad vaid tarbimisest ja naudingust. Pole tõsi, et nad on materialistlikud ja enesekesksed. Tõde on just vastupidine: noored soovivad suuri asju.”[3] Need sõnad peegeldavad paljude noorte inimeste elu reaalsust, kes on väga innukad maailma muutma. Aga need sõnad paistavad minevat vastuollu ükskõiksusega, mida me täheldame paljude teiste puhul, mis on juba „vanaks tehtud” pideva tarbimise,

meelelahutuse, hetkes elamise ja kergemeelsuse pealetungist. On kerge selle olukorra pärast viriseda. Kuid see, mis nõuab meilt suuremat pingutust, on leida viise, kuidas nähtavale tuua neid soove suurte asjade järele, mis on noorte inimeste südameis, olgugi et vahel on need peidetud näilise ükskõiksuse taha. Kas me suudame neid innustada usu iluga, teistele elatud eluga? Ma küsin igalt minu nooremalt pojalt-tütrelt: kas te suudate innustada oma sõpru janunema meie Jumala järele, kes on Ilu, Headus, Tõde, ainus, kes suudab täita selle õnne soovi, mida nad oma südames kannavad? Ja need meist, kes vanuse mõttes pole enam nii noored aga kes püüavad oma südant noorena hoida: kas me püüame mõista nende raskusi, nende unistusi? Kas me muutume ühes nendega taaskord nooreks?

Püha Josemariale meeldis viis, kuidas noori portugali keeles

kutsutakse: *os novos*. Kord ütles ta: „Te peaksite kõik olema väga noored. Saage uueks! ... Uueneda tähendab saada taaskord nooreks, olla taaskord uus, omada uut enese andmise võimet.”^[4] Selleks, et innustada paljusid hingi hellitama suuremeelset soovi enese andmisest Jumalale ja teistele meestele-naistele, kõik me kristlased peame püüdma olemaks autentsed tunnistajad elust, mis siiralt püüab end Kristusega samastada. Olenemata me piiratused, ühes Jumala armuga võime olla rõõmu ja rahu külvajad seal – olgu see kas maailma nurgake või kultuuride risttee – kus Jumal tahab, et me oleksime. Püüdkem hoida ja tugevdada seda „noorust” mille Jumal meile annab.^[5] Meie rahulik tunnistus sellest nooruslikust vaimust, jätab alati teistele oma märgi, mis varem või hiljem neid nende elus aitab.

Püha Josemaria tavatses öelda (ning see mõte puudutab kõiki neid, kes ühel või teisel viisil on seotud noorte harimisega) et vanemad vastutavad laste kutsumuse eest 90 protsendi ulatuses. Mõeldes teile kõigile, eriti kaasaaitajatele ja supernumeraridele, julgustan teid mõtisklema selle üle, kas te saaksite rohkendada, kas loovuse ja heldusega, oma osalust noortega seotud hariduslikes ettevõtmistes-initsiatiivides (nagu koolid ja klubid). Veelgi enam, pakun, et pööraksite oma tähelepanu omaenda kodu poole. Mõelge selle üle, kas teie lapsed on õnnelikud, et kuuluvad teie perekonda, kas seepärast, et neil on vanemad, kes neid kuulavad ja tõsiselt võtavad, kes armastavad neid sellistena, nagu nad on, kes ei karda endalt küsida sedasama, mida oma lapsed endalt küsivad. Vanemad, kes aitavad neil mõista, igapäevaelu väikestes reaalsustes, asjade tõelist väärtust, pingutust, mida eeldab

kodu toimimine. Vanemad, kes võivad neile nõudmisi esitada ja kes ei karda neile näidata kannatust ja inimnõrkusi, mis väga tihti leiduvad paljude inimeste eludes, mis võib olla esialgselt nende endi perekonnas. Vanemad, kes aitavad neil oma vagadusega Jumalat „puudutada”, olla „palvehinged”. Ühesõnaga, sa peaksid aitama neil kasvada tugeva ja terve südamega, nii et nad kuuleksid Jumalat neist igaühele ütlemas, nagu ta ütles Johannesele ja Andreasele, „tulge ja vaadake!” (Jh 1:39).

Teie Isa õnnistab teid kogu oma armastusega,

Roomas, 24. septembril 2017,
Halastuse Ema pühal

.....

[1] *Pastoraal kiri*, 14. veebruar 2017, 17, 24-28, 31

[2] Paavst Franciscus, *Sõnum* 31.
noorte päevadeks Krakovis, 15.
august 2015

[3] Paavst Benedictus XVI, *Kõne*, 25.
aprill 2005

[4] Püha Josemaria, *märkmed*
perekondlikult koosviibimiselt, 19.
märts 1964

[5] Vrd. Püha Josemaria, *Vagu*, nr 79

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-24-september-2017/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-24-september-2017/) (04.08.2025)